

Η αναγνώριση των αμαρτιών μας και η Εξομολόγηση μέσα από το πρίσμα της Ενανθρωπήσεως

/ [Γνώμες](#)

Η Φάτνη στις καρδιές μας...

Αγαπητοί μου Αναγνώστες σχεδόν φτάσαμε στην εορτή των εορτών, τα Χριστούγεννα! Όλοι ομιλούν, προγραμματίζουν και προετοιμάζονται γι' αυτά εδώ και αρκετό καιρό. Δυστυχώς όμως αυτή η προετοιμασία έχει να κάνει κυρίως με το εμπορικό-«εορταστικό κλίμα», το «εορταστικό τραπέζι», τις «Χριστουγεννιάτικες συνταγές», τις διακοπές, τις εξορμήσεις και την αξιοποίηση των αργιών του δωδεκαημέρου, άντε και την τήρηση μερικών εθίμων όπως είναι τα κάλαντα κ.ά. Όμως νομίζω ότι όλοι μας αξίζει να αναρωτηθούμε και να αναμετρηθούμε με ένα βασικό κατά την άποψή μας ερώτημα: «Άραγε για αυτά (τα παραπάνω) γεννήθηκε ο Χριστός;».

Στον μικρό τυμπανιστή, το γνωστό αυτό τραγούδι των ημερών των Χριστουγέννων, μεταξύ άλλων στίχων υπάρχει και ο συγκεκριμένος που αναρωτιέται: «Τι δώρο να Σου φέρω (Του Χριστού) που είμαι φτωχός;»! Αλήθεια έχουμε αναρωτηθεί και εμείς τι θα ήθελε να Του χαρίσουμε ο Χριστός; Μερικοί δεν μπαίνουμε καν στη διαδικασία, γιατί συνήθως εμείς συνεχώς αιτούμαστε και ζητούμε συνεχώς από Εκείνον. Όσοι όμως ανταποκριθούμε, αλλά η απάντησή μας προσανατολίζεται σε κάτι υλικό όπως πλούτη, πολύτιμα στολίδια και παλάτια, να είμαστε σίγουροι ότι απέχουμε πολύ μακριά. Αν κάποιοι απαντήσουμε με αφηρημένες και τυποποιημένες ευχές (που ανταλλάσσουμε κατά κόρον ο ένας με τον άλλον αυτές τις ημέρες) μπορεί κάπως να πλησιάσαμε, αλλά και πάλι είμαστε μακριά από την θεϊκή βουλή.

Λίγοι και δυστυχώς όσο πάει λιγοστεύουν και αυτοί, κατανοούν την ορθή απάντηση τόσο στο ερώτημα του «Μικρού τυμπανιστή», όσο και της Εορτής των Χριστουγέννων γενικότερα. Τι θέλει ο Χριστός από εμάς; Μα φυσικά να μας σώσει, γι' αυτό γεννήθηκε και σαρκώθηκε ο Θεός Λόγος, το δεύτερο πρόσωπο της Παναγίας Τριάδος. Έχουμε ξανά τονίσει και σε άλλα άρθρα μας στο παρελθόν, ότι ενώ ο Θεός θέλει και είναι παντοδύναμος, «δεσμεύεται» από την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Επομένως ο Θεός γίνεται άνθρωπος και ο άνθρωπος γίνεται κατά χάριν Θεός, αρκεί από την μεριά μας, να αποβάλουμε κάθε μολυσμό, αμαρτία και πάθος που μας απομακρύνει από την κοινωνία με τον Θεό και μας καθιστά αμέτοχους της απαραίτητης για την σωτηρία μας Θείας Χάριτος.

Φυσικά για να μπορέσουμε να απαλλαγούμε από πάθη και αμαρτίες, ώστε να γίνει η καρδιά μας φάτνη που θα γεννηθεί ο Χριστός, είναι όταν μετανοήσουμε πραγματικά και προστρέξουμε με συντριβή στο πετραχήλι του πνευματικού μας. Επειδή η στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι Δευτέρα 16 Δεκεμβρίου και την επόμενη μέρα το πρωί έχουμε προσωπικά και εμείς ραντεβού με τον πνευματικό μας για να εξομολογηθούμε, σε αυτό το σημείο θα επικεντρώσουμε και στο υπόλοιπο άρθρο μας: Πώς κανείς ετοιμάζεται κατάλληλα για να προσέλθει να εξομολογηθεί στο πετραχήλι του πνευματικού; Ο,τι φυσικά γράψουμε και ειπωθεί, δεν σημαίνει ότι είναι το απόλυτα σωστό, ούτε έχει αξιώσεις καθολικής αυθεντίας. Απλά θα αναφέρουμε πώς εμείς προσωπικά εφαρμόζουμε την προετοιμασία πριν την εξομολόγηση και ελπίζουμε και ευελπιστούμε να εμπνεύσουμε και άλλους.

α) Καταρχάς το πρώτο στάδιο της προετοιμασίας απαιτεί προσευχή για να ζητήσουμε το έλεός Του, ώστε να μας φανερώσει ο Θεός και να θυμηθούμε όλα τα

αμαρτήματα τα οποία έχουμε διαπράξει από την τελευταία εξομολόγηση μέχρι τη στιγμή που εξομολογούμαστε. Όσα θυμηθούμε λοιπόν καλό είναι να τα σημειώσουμε σε ένα χαρτί, γιατί είτε από το άγχος μας είτε από λήθη είτε από παγίδα του διαβόλου, πολλές φορές ξεχνάμε τι ακριβώς θέλαμε να πούμε και αυτό δεν είναι σωστό και μάλιστα γίνεται συνειδητά.

β) Πολλοί άνθρωποι αγνοούν ή έχουν λανθασμένη αντίληψη για το τι είναι αμαρτία. Αμαρτία είναι ό,τι μας χωρίζει από τον Θεό και έχει να κάνει σε 3 βασικές κατευθύνσεις: 1ο: Αμαρτήματα προς τον Θεό, 2ο: Αμαρτήματα προς τον συνάνθρωπο και 3ο: Αμαρτήματα προς τον εαυτό μας και γενικότερα την κτίση (τα ζώα, τα φυτά κ.ά.) γενικότερα. Πάθος είναι η διάπραξη πολλών αμαρτημάτων μαζί.

γ) Πολλοί επίσης πιστοί αγνοούν τη διάκριση μεταξύ των αμαρτημάτων. Υπάρχουν τα θανάσιμα αμαρτήματα που κατά τον Ευάγγριο Ποντικό είναι τα εξής: 1) Γαστριμαργία 2) Πορνεία 3) Φιλαργυρία 4) Υπερηφάνεια 5) Λύπη 6) Οργή 7) Κενοδοξία 8) Ακηδία. Όταν κάποιος έχει περιπέσει σε αυτά, αξίζει οπωσδήποτε να τα αποβάλει, γιατί σιγά σιγά, ανάλογα και με το διάστημα και τον βαθμό που έχει περιπέσει, μπορεί να έχει τα μάτια του βιολογικά ανοιχτά, αλλά ήδη πνευματικά είναι νεκρός και τα έργα του και τα λόγια του δηλώνουν αυτή την «αποσύνθεση». Υπάρχουν όμως και τα λεγόμενα συγγνωστά αμαρτήματα, αυτά που ο κόσμος ονομάζει καθημερινά αμαρτήματα και πολλές φορές τα δικαιολογεί κιόλας και τα θεωρεί ως κάτι φυσιολογικό και ότι είναι αναπόφευκτα. Όμως όπως τα μεγάλα και ογκώδη αντικείμενα είναι ορατά και δύσκολο να πέσει κανείς πάνω τους, έτσι και στην εξομολόγηση, αυτά που είναι μικρά, τελικά παρουσιάζονται πιο ύπουλα, γιατί πολλά μικρά μαζί αν τα συγκεντρώσουμε, μπορούν να είναι σε βάρος και σε όγκο περισσότερα από τα μεγάλα μεμονωμένα.

δ) Τα αμαρτήματα διακρίνονται επίσης βασικά σε 3 κατηγορίες και κατευθύνσεις: 1) Αμαρτήματα προς τον Θεό π.χ. απιστία, βλασφημία κατά του Θεού κ.ά. 2) Αμαρτήματα προς τον συνάνθρωπο και 3) Αμαρτήματα προς τον ίδιο μας τον εαυτό. Επομένως με νηφαλιότητα διαπιστώνω και κατηγοριοποιώ αυτά που έπραξα ή δεν έπραξα και τα αναφέρω στον πνευματικό.

ε) Όταν αναφέρουμε στον πνευματικό μας αμαρτίες, δεν χρειάζονται πολλά περιττά λόγια και μεγάλες αναλύσεις με λεπτομέρειες (ιδιαίτερα για τα σαρκικά), εκτός αν μας ζητήσει κάποιες διευκρινίσεις ο ίδιος ο πνευματικός. Αυτό που επίσης δεν χρειάζεται με τίποτα εκ μέρους μας, είναι η προσπάθεια να δικαιολογήσουμε τον εαυτό μας για τις πτώσεις και τις αμαρτίες ή ακόμη χειρότερα να μιλάμε για τους άλλους και να τους κατηγορούμε ότι φταίνε αυτοί που αμαρτήσαμε. Μπορεί και να συμβαίνει κάποιες φορές, αλλά ο πνευματικός

άνθρωπος πάντα δικαιολογεί τους άλλους και είναι πιο αυστηρός στον εαυτό του.

στ) Με την εξομολόγηση ναι μεν υπάρχει συγχώρεση για τις αμαρτίες προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο, αλλά τα υπολείμματά της και η συνήθειά της υπάρχουν και υποβόσκουν ακόμη και θέλει προσοχή. Είναι σαν να προσπαθούμε να βγάλουμε ένα καρφί από τον τοίχο· το καρφί θα βγει αλλά το σημάδι στον τοίχο από το καρφί ακόμη θα υπάρχει...! Κάτι ανάλογο συμβαίνει και εδώ στη μνήμη του πιστού, από την εμπειρία της αμαρτίας που σε συνδυασμό με τους λογισμούς του πονηρού μας καταστούν επιρρεπείς να ξαναπέσουμε.

ζ) Όταν υπάρχουν αμαρτίες προς τον συνάνθρωπο δεν αρκεί η συγχωρητική ευχή που ακούσαμε από τον Ιερέα, αλλά οφείλουμε να ζητούμε συγγνώμη σε αυτόν που βλάψαμε και αν δεν είναι πλέον στη ζωή, ζητούμε συγχώρεση και προχωράμε στην οικογένειά του.

Αγαπητοί μου αναγνώστες, ολοκληρώνοντας σιγά σιγά και αυτό το άρθρο μας, ευελπιστούμε να σας βοηθήσαμε στην προετοιμασία της εξομολόγησης και ουσιαστικά για την συνειδητοποίηση της πραγματικής εορτής των Χριστουγέννων. Τα πράγματα γνωρίζουμε ότι δεν είναι εύκολα στην πράξη, αλλά οφείλουμε να προσπαθήσουμε να κάνουμε φάτνη την καρδιά μας, ώστε να βρει κατάλυμα για να γεννηθεί ο Χριστός. Οι αμαρτίες και η σκληροκαρδία μάς απομακρύνουν από τον Λυτρωτή, αντίθετα η μετάνοια και η συντριβή με δάκρυα, έλκουν τη Θεία Χάρη που μας ενώνει μαζί Του. Σας ευχόμαστε καλή μετάνοια και Καλά Χριστούγεννα να εορτάσουμε με Χριστό!

Του πρωτοπρεσβυτέρου και Θεολόγου, πατρός Αντωνίου Χρήστου.